

ת"פ 21432/04/14 - מדינת ישראל נגד איתן חייא, אבי לוי, מוטי גיגי, דן וולפרט, יניר סודאי, רפי חזן, חיים חזן, בסאם אבו חרב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 21432-04-14 מדינת ישראל נ' חייא (עציר) 25 פברואר 2016 ואח'

בפני כב' השופט הבכיר צבי גורפינקל

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גיא רוסו, דיה בן אסא זיגלמן ואורן פינטו גפסון

נגד

הנאשמים

1. איתן חייא ע"י ב"כ עו"ד מוטי כץ
2. אבי לוי
- ע"י ב"כ עו"ד עידן שני ממשד עו"ד ששי גז
3. מוטי גיגי ע"י ב"כ עו"ד יצחק איצקוביץ ואופירה אבן חושן
7. דן וולפרט
- ע"י ב"כ עו"ד ירון פורר
8. יניר סודאי ע"י ב"כ עו"ד ירון גיגי
11. רפי חזן
- ע"י ב"כ עו"ד אלי כהן
12. חיים חזן ע"י ב"כ עו"ד אלי כהן
13. בסאם אבו חרב ע"י ב"כ עו"ד ויסאם עראף

גזר דין

ביום 26.10.1970 בשעות הלילה, בעת שהנאשם 1, איתן חייא היה בן 17 ו-10 חודשים, הוא רצח את א ח בכך שירה מאקדח שתי יריות בראשו בעת שזה ישן בחדרו. בגין זאת הורשע הנאשם בעבירת רצח ונגזר עליו עונש של מאסר עולם. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה ביום 10.10.1972.

בעת שהיה במאסר נשפט הנאשם בגין עבירות שביצע בכלא בקשר לחטיפת אדם כדי לחבול בו וסחיטה באיומים, ובדצמבר 1975 נדון לעונש מאסר נוסף של 6 שנים שמצטבר לעונש מאסר העולם. ערעורו לבית המשפט העליון בקשר לצבירת העונשים, נדחה.

ביום 10.05.1978 הקל נשיא המדינה בעונש מאסר העולם שנגזר על הנאשם 1 והמירו לעונש של 13 שנות מאסר וביום 28.06.1979 הקל נשיא המדינה בשני העונשים, של 13 שנים ושל 6 שנים, באופן שהנאשם שוחרר ממאסרו ביום 30.12.1979.

מיד לאחר שחרורו ממאסר עבר הנאשם להתגורר בארצות הברית, אולם גם שם הסתבך בפלילים וביום 12.02.1993 נדון לעונש של 15 שנות מאסר בגין רציחתו של ג א וכן בגין עבירות הקשורות בארגוני פשיעה.

ביום 14.01.2004, עם סיום המאסר בארצות הברית, הועבר הנאשם ע"י השלטונות שם לישראל ומאז הוא נמצא בארץ.

עד שנת 2010 ניהל הנאשם עסקים "מתחת לרדאר" באופן שהשלטונות לא ידעו על עסקיו ורק במהלך שנת 2011, לצורך פתיחת חברה בארץ הגיש לפקיד השומה הצהרת הון שם טען כי ברשותו כסף מזומן בסך 15 מיליון ₪.

מצויד במוניטין שרכש לאחר שני מעשי רצח שביצע ועבירות אלימות נוספות, הקיף עצמו הנאשם 1 באנשים שונים שחלקם הם הנאשמים האחרים בתיק זה.

הנאשם 1 ביצע בסיועם ועזרתם של נאשמים אחרים עבירות שונות של סחיטה והלבנת הון, כפי שפורט בהכרעת הדין. חלק מעבירות הסחיטה בוצעו תוך שימוש ברימוני רסס שהושלכו לחצרות של בתי החייבים, וירי לעבר אדם בעת שנהג ברכב.

החקירה בתיק זה נפתחה בעקבות תלונתם של שני עדי מדינה, שהתלוננו כי הנאשם מאיים על חייהם באופן שאילץ אותם לברוח לחו"ל, אולם כפי שפורט בהכרעת הדין דווקא משלושת האישומים שבגינם התלוננו והעידו עדי המדינה, זוכה הנאשם וכן זוכו הנאשמים האחרים מהעבירות המתייחסות לעדי המדינה.

עם זאת, כתוצאה ישירה מתלונתם של עדי המדינה, נפתחה חקירה מקיפה במכלול פרשיות שבהן היה הנאשם 1 מעורב, והנאשמים האחרים היו מעורבים יחד עימו, ותוצאת החקירה הייתה כתב אישום שבגיננו זוכו אמנם הנאשם 1 והנאשמים האחרים מהעבירות הקשורות לעדי המדינה, אולם הורשעו בפרשיות אחרות כפי שפורט בהכרעת הדין.

בפרט האישום הראשון הורשע הנאשם 1 בעבירה של עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח, לפי סעיף 3(ב) בנסיבות סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון ובעבירה של מסירת מידע כוזב על פי סעיף 3(ב) בנסיבות סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון וזאת בקשר להכנסת סכום של 15 מיליון ₪ שלא כדין לישראל וללא דיווח על הכנסת הכספים בעת הכנסתם.

כמו כן הורשע הנאשם 1 בעבירות של מסירת מידע כוזב לפי סעיף 3(ב) בנסיבות סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון, ועשייה פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 3(ב) בנסיבות סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון, זאת בקשר להשקעת הכספים שהוכנסו לארץ שלא כדין, והטמעתם בכספים אחרים, השקעתם בפרויקטים שונים והלוואות שניתנו מכספים אלה.

בפרט הרביעי הורשע הנאשם 1 יחד עם הנאשמים 7 ו-8 בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, בעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין ובעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, וכן עשייה פעולה ברכוש אסור לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

מדובר היה בסחיטת שמואל השמשוני בקשר להלוואה שנתן הנאשם 1 בריבית וכאשר הגיע סכום החוב לסך של 2,837,000 ₪ דרש הנאשם את פירעון ההלוואה והציע כי ההלוואה תיפרע ממכירת דירה שהייתה לשמשוני בכיכר המדינה תמורת 4,3 מיליון ₪ כאשר מתוך סכום זה יוחזר החוב. נערכה פגישה בביתו של הנאשם 7 שם הוחלט לרשום הערת אזהרה כוזבת לטובתו של נאשם 7, שפעל למעשה כ"איש קש" של נאשם 1 על מנת להסתיר את זהותו של האחרון, וביום 31.03.11 קוימה פגישה נוספת שם הודיע הנאשם 1 כי לא ירכוש את הדירה בעצמו, השמשוני זומן לפגישה נוספת בביתו של נאשם 7 ביום 26.5.11 שם היו נוכחים חבורת אנשים, ונאשם 7 דרש בצעקות מהשמשוני להחזיר את חובו לנאשם 1 במלואו. הנאשמים 1 ו-7 איימו על שמשוני כי אם לא ימכור את הדירה עד ל-08.06.11, ייקחו ממנו את הדירה בשווי של 3,6 מיליון ₪ ובכך יכוסה החוב, שכלל גם כספים שקיבלה בת זוגו של שמשוני מנאשם 1. עקב האיומים מכר שמשוני את הדירה תמורת 4,150,000 ₪. מכספים אלה שילם 3,200,000 ₪ לנאשם 1 וכדי להסוות את קבלת הכספים הורה הנאשם 1 לשמשוני לתת את הכספים לאנשים אחרים ועל שמם, חוץ מסכום של 470,000 ₪ שניתן במזומן לנאשם 1.

באוגוסט 2011 נדרש שמשוני על ידי הנאשם 1 להגיע לפגישה בביתו כדי לדון על יתרת חוב שנותרה לטענתו. כאשר הגיע שמשוני, ירד נאשם 1 מביתו כשהוא מלווה בחבורת אנשים וביניהם נאשם 8, כדי להטיל אימה בשמשוני ודרש סכום נוסף של 600,000 ₪ ושמשוני הסכים לכך מתוך חשש. לאחר מכן שכנע שמשוני את הנאשם כי החוב שנותר הוא 50,000 ₪ בלבד.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם 7 נטל חלק פעיל בעבירת הסחיטה ויזם פעולות עצמאיות משלו, ונאשם 8 היה שותף למערכת העסקית והכספית של הנאשם 1 באמצעות חלפני מטבע, ונטל מכוח נוכחותו חלק בעבירת הסחיטה הנוספת שבוצעה כנגד שמשוני.

בפרט האישום השישי זוכה הנאשם 1 מעבירת הסחיטה כנגד עדי המדינה, אולם הורשע בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, על כך שסטר על פניו של עד המדינה.

הנאשם 1 מכיר את רפי כחלון. רפי הוא אחיהם של אבנר כחלון, מרסל וידר ואילנה הילל. מאחר שרפי נהג להשתמש בסמים וצרך אלכוהול, ערך אביהם של האחים, יצחק כחלון ז"ל צוואה שבה הוריש את רכושו שכלל נחלה במושב עדנים כאשר קבע כי הנחלה תחולק בין מרסל, אילנה ואבנר ואילו רפי יקבל רק דמי מחייה מהרווחים של מכירת או השכרת הנחלה באופן ש-25% המגיעים לו יופקדו עבורו בחשבון נאמנות שמתוכו יקבל מידי חודש דמי מחייה, על מנת שלא יבזבז את מלוא הסכום על סמים ואלכוהול.

לאחר שיצחק כחלון נפטר התנהלו במשך 6 שנים דיונים משפטיים בין שלושת האחים לבין רפי, ובסופו של דבר ניתן פסק דין כנגד רפי וצוואת המנוח אושרה. ערעור על פסק הדין של בית משפט לענייני משפחה נדחה, ופסק הדין הפך חלוט. למרות זאת, החליט הנאשם 1 לסחוט את משפ' כחלון עקב חוב של 1.1 מיליון ₪ שרפי חייב לנאשם 1, ובשל זאת נשלח מכתב לבני משפחת כחלון שם הודע להם כי נאשם 1 הוא נושה של רפי וכי הוא דורש לקבל את חלקו של רפי לכיסוי חובו של רפי אליו.

בפרשת הסחיטה היה מעורב נאשם 3 אשר הגיע ללא הודעה מוקדמת לביתו של אבנר כחלון, הציג עצמו תוך אֶזכור שמו של נאשם 1 וניהל עם אבנר מגעים לצורך קיום פגישה בינו לבין רפי על מנת לנסות להסדיר את החוב, למרות שברור כי פסק הדין החלוט אינו מקנה לרפי שום זכויות בנחלה פרט לזכות לקבל מידי חודש דמי מחייה.

לאחר שבני המשפחה סרבו לשלם סכום נוסף בעקבות פסק הדין החלוט, שלח הנאשם 1 אנשים לזרוק רימון רסס לביתה של מרסל בראשון לציון, וביום 29.01.14 לאחר חצות נזרק רימון רסס וגרם נזק רב לחצר הבית ולרכב שחנה במקום.

לאחר זריקת הרימון התקשר הנאשם 3 שוב אל אבנר, ולמרות שזוכה מהעבירה של שימוש בחומר נפיץ והורשע רק בעבירת סחיטה בפרשה זו, ואף שנודע לו כי הושלך רימון לביתה של מרסל, הוא המשיך להפציר באבנר להיפגש עם רפי בקשר לחוב.

ביום 9.3.14 סמוך לחצות נזרק רימון רסס שני לביתה של מרסל, כדי להטיל אימה ולסחוט כספים, אולם בני המשפחה בסופו של דבר לא נכנעו ולא שילמו.

בגין זאת הורשע הנאשם 1 בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, ועבירה של סחיטה באיומים

ועבירה של היזק בחומר נפיץ תוך סיכון חיי אדם לפי סעיף 454 לחוק העונשין. נאשם 3 זוכה מהעבירה של שימוש בחומר נפיץ אולם הורשע בקשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה באיומים בצוותא. בנוסף לזאת הורשע הנאשם 3 בגין הפרט השמיני בעבירה של החזקת נשק שלא כדין זאת בקשר להחזקת שלושה חזיזי הדלקה, וזיקוק פירו-טכני.

בשנת 2011 לוה מנשה לוי סכום של 300,000 ₪ מנאשם 1 כאשר אחיו אלי היה ערב לחוב. כאשר הפסיק מנשה לשלם את הריבית לנאשם 1, דרש הנאשם כי אלי לוי ישלם את סכום ההלוואה על פי ערבותו. אלי הסכים לכך אולם הנאשם לא הסתפק בזאת וטען כי מנשה לוה ממנו סכום נוסף של 1 מיליון ₪ ודרש כי אלי ישלם גם סכום זה. אלי טען שהסכים להיות ערב רק להלוואה של 300,000 ₪ ולא לסכומים נוספים, ועל כן החליט הנאשם 1 יחד עם הנאשם 2 שהיה מבאי ביתו הקבועים ושימש כיד ימינו, לאיים על אלי לוי ולהשליך רימון רסס לביתו, על מנת לשכנעו לשלם את סכום החוב.

הנאשם 1 הורה לעד המדינה להצביע בפני נאשם 2 על ביתו של אלי לוי לצורך השלכת הרימון, עד המדינה עשה

כנדרש ולמקום הגיעו שני אנשים על גבי אופנוע שנפגשו עם נאשם 2, ועד המדינה עזב את המקום. למחרת היום לאחר השעה 22:00 הושלך רימון רסס לעבר ביתו של אלי לוי, אולם עקב טעות בזיהוי נפל הרימון בחצר ביתם של השכנים הצמודים לביתו של לוי. הבית השכן היה שייך לרשמת של בית משפט, והיה חשש כי הרימון הושלך בקשר לעבודתה של הרשמת, ורק עם התפתחות החקירה התברר כי הרימון הושלך בטעות לביתה, כאשר הכוונה הייתה להשליכו לביתו של אלי לוי.

לאחר השלכת הרימון שלא הניבה פרי של תשלום ע"י אלי לוי, קשר הנאשם 1 קשר עם אחרים לפגוע באלי לוי באמצעות ירי על מכוניתו בכביש 6. כאשר נסע אלי לוי ברכבו ביום 20.09.12 בשעה 08:00 עקף את רכבו קטנוע ועליו היו שני נוסעים וכן עקב אחריו רכב נוסף מסוג סובארו. אחד מנוסעי הקטנוע שלף אקדח וירה שלושה כדורים לעבר הרכב תוך שהוא פוגע בדלת הקדמית שמאלית של הרכב, במכסה המנוע ובשמשת הרכב ליד כסאו של הנהג.

בעקבות הירי חשש אלי לוי לחייו ולחיי משפחתו הוא פנה לאדם שהכיר את הנאשם 1 ובתיווכו של אותו אדם סוכם כי תמורת סכום של ₪ 110,000 נוספים שישלם אלי לוי, יופסקו האיומים כלפיו.

יש לציין שבמקביל לכתב האישום בתיק זה, הוגש כתב אישום נגד שלושה אחרים, עבדאללה אגבריה, עלי יונס ועומרי עודה. בכתב אישום זה הודה אגבריה כי סיכם עם אחרים שבמסגרת כתב האישום נגדו סרב לנקוב בשמם, להשליך רימון יד על ביתו של אלי לוי בפתח תקוה, הוא נפגש עם אחר, שאף שלא נקב בשמו, לעניינו ברור שמדובר בנאשם 2 אבי לוי, ולמחרת השליך את הרימון לכיוון ביתו של אלי לוי, אולם הרימון נפל בחצר הצמודה. עוד הודה עומרי עודה כי מסר לאגבריה וליונס רכב סובארו שנועד לשמש לביצוע פשע, ובמסגרת הקשר שנוצר ביום 20.9.12 עקפו אגבריה ויונס על גבי קטנוע את רכבו של אלי לוי וכן נסע מאחורי הרכב, רכב מסוג סובארו, אחד מנוסעי הקטנוע ירה שלושה כדורים לעבר רכבו של אלי לוי.

שלושת הנאשמים הללו הודו בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון, שכלל גם הסדר לעניין העונש. עונשו של אגבריה נגזר ל-8 שנים מאסר בפועל, עונשו של יונס נגזר ל-6 שנים מאסר בפועל ועונשו של עודה שהורשע רק במתן אמצעים לביצוע פשע, נגזר לשנתיים מאסר בפועל.

בגין האירועים בפרשה זו שנדונה בפרט האישום התשיעי, הורשעו הנאשמים 1 ו-2 בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה בכוח שהביאה לידי מעשה ועבירה של היזק בחומר נפיץ. הנאשם 2 לא הואשם בנושא הירי אלא רק בקשר להשלכת הרימון, והנאשם 1 הורשע גם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא, בקשר לשליחת אנשים לירות על רכבו של אלי לוי, וכן הורשע בעבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, בקשר לקבלת סכום של ₪ 110,000 נוספים ששולמו עקב סחיטה תוך הפעלת איומים ושימוש בנשק.

לאחר ששני עדי המדינה נמלטו מהארץ, החנה ינון את רכבו מסוג אינפיניטי ששווי מאות אלפי ₪ בחניון נמל התעופה בן גוריון. הנאשמים 9 ו-10 הוציאו מביתו של ינון את מפתחות הרכב וגנבו את הרכב מהחניון, נאשם 9 העביר את הרכב לנאשם 11, וכעבור שעותיים העביר נאשם 11 את הרכב לאחיו, נאשם 12, וכעבור מספר ימים מסר הנאשם 12 את הרכב לאדם אחר, הרכב פורק וחלקיו הועברו לנאשם 13. בגין זאת הורשעו הנאשמים 11 ו-12 במסגרת פרט האישום

העשירי בעבירה של גניבת רכב לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין ונאשם 13 הורשע בעבירה של קבלת רכב גנוב או חלקים גנובים לפי סעיף 413א' לחוק העונשין.

עד המדינה ששי היה בעלים של חברה לתיקוני חשמל, היו לו עובדים עם כלי רכב ובמסגרת המאמצים לאלץ את עדי המדינה שברחו מהארץ לשלם את חובם, קשרו הנאשמים 1, 2 ו-3 קשר לסחוט את העובדים באיומים בכך שיימסרו לידיהם את כלי רכבם ששימשו לעבודה ובכך יפעילו לחץ על ששי.

הנאשם 3 דרש מהעובדים להביא לביתו את כלי הרכב אולם אחד העובדים התקשר לנאשם 2 שיפעל כדי לבטל את ההוראה להביא את כלי הרכב על מנת שהפועלים לא יישארו מחוסרי עבודה. בסופו של דבר לא הועברו כלי הרכב והנאשמים 1, 2 ו-3 הורשעו בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה באיומים שלא הביאה לידי מעשה.

עד המדינה ינון ניהל את קפה "הגבעה" בקיבוץ גבעת השלושה ולאחר בריחתו מהארץ קשרו הנאשמים 1, 2 ו-3 להתפרץ למשרדו בבית הקפה כדי לגנוב משם מסמכים השייכים לעדי המדינה. דלת המשרד נפרצה והוצאו מתוך המשרדים מסמכים שונים. בגין זאת הורשע הנאשם 1 במסגרת פרט האישום ה- 12 בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ופריצה לבניין וכן שתי עבירות גניבה, הנאשם 2 הורשע באותן עבירות ואילו נאשם 3 הורשע בעבירה של קבלת נכס שהושג בעוון עפ"י סעיף 415 לחוק העונשין.

במסגרת פרט האישום ה- 15 הורשע הנאשם 1 בעבירות של השמטה מתוך דו"ח שנערך עפ"י פקודת מס הכנסה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה, עבירות של שימוש בעורמה, מרמה ותחבולה מתוך כוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודה ומסירה בדו"ח תרשומת כוזבת לפי סעיף 220(2) לפקודה.

פרט לעבירות שבהן הורשע הנאשם 1 כפי שפורט ברישא לגזר הדין, לחובתו הרשעות בגין עבירות של הכשלת שוטר במילוי תפקידו, שימוש ברכב ללא רשות, מסירת ידיעות כוזבות, התנהגות פרועה והסגת גבול פלילית. ביום 5.5.10 נשפט הנאשם בבית משפט השלום בתל אביב בגין עבירת איומים ונגזר עליו, בין היתר עונש של 6 חודשי מאסר ע"ת למשך שנתיים. מאחר והנאשם הורשע בתיק זה בין היתר, גם בעבירת איומים, הרי עונש המאסר ע"ת הינו בר הפעלה בתיק זה.

הנאשם 1 הוא בן 63, יש לו 6 ילדים ו-5 נכדים, הקטן בילדיו מנישואיו השניים הוא בן 7. כמו כן הוא תומך בבת נכה שהיא אלמנה ויש לה בת.

לחובתו של הנאשם 2 הרשעות קודמות בעבירות של ביצוע עבודות בנייה ללא היתר, ואי מניעת פשע. יצוין כי בגין תיק אחרון זה שבגיניו נדון הנאשם בבית משפט המחוזי בתל אביב לעונש של 24 חודשי מאסר מתוכם 6 חודשים לריצוי בפועל בעבודות שירות ו-18 חודשי ע"ת למשך 3 שנים על עבירת רכוש או אלימות שהיא פשע. הוא הואשם מלכתחילה בעבירות הריגה, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק אולם בהסדר טיעון תוקן כאמור כתב האישום כפי שפורט. העובדות שכתב האישום התייחס אליהן הן שהנאשם נכנס לדירה שם שני אנשים הרכיבו מטען חבלה, המטען התפוצץ,

אחד מהשניים נהרג והשני נפצע קשה, הנאשם השני היה נאשם 2 בתיק זה ובשל פציעתו הוסכם כי ייגזר עליו רק עונש של מאסר ע"ת. מגזר דין זה ניתן ללמוד כי מעורבותו של נאשם בפלילים אינה תמימה ואינה נדירה.

בעת שהנאשם 2 היה בן 18 נפטר אביו ממחלה והוא נאלץ להשתחרר מהצבא ולסייע למשפחתו, הוא נשוי, אב ל-4 ילדים, בתו הבכורה בת 12 וחולה במחלה נפשית. אשתו ואחותו תארו אותו כאדם חם, רגיש ותומך שהיעדרו פוגע קשות בתפקוד המשפחה ובעיקר בתפקודה של הבת החולה.

לנאשם 3 אין הרשעות קודמות. הוא בן 35, אב ל-2 ילדים בגילאים 9 ו-5. לטענת אשתו מעצרו פגע בתפקוד המשפחה ובילדים שנאלצו לעבור טיפול פסיכולוגי, לאחרונה עבר אביו אירוע מוחי שבגיניו אושפז בבית חולים ועתה הוא משותק חלקית וחזר לביתו. הנאשם מסר לבית המשפט מסמך שבו פירט את היותו נקי מהרשעות, עובד בעיריית רמת גן כמפקח וטרינרי, תומך במשפחתו ובהוריו וביקש את רחמי בית המשפט כדי שמשפחתו לא תפגע.

לנאשם 7 אין עבר פלילי. עדי אופי שהעידו תיארו אותו כאיש משפחה וחבר מסור, אולם בעקבות אירוע שהתרחש בארה"ב עבר הנאשם התקפי חרדה ולאחר מכן אירע מקרה שבו ישב במסעדה שנזרקו לעברה רימונים ובוצע לעבר הסועדים ירי, והנאשם טופל עקב התקפי החרדה שהחמירו. בנו הבכור של הנאשם סובל מאפילפסיה והנאשם מטפל בו, וגם הבן השני סובל מהתקפי חרדה בעקבות החקירות שנפתחו כנגד הנאשם.

יצוין, כי הסינגור ביקש להגיש חוות דעת של פסיכולוג קליני, שלא התקבלה, כפי שמפורט בהחלטה בדיון שהתקיים בנושא זה, אולם מתוך חוות הדעת נתקבל הקטע שעל-פיו, בעקבות הפיגוע שאירע בשנת 2002, החמיר מצבו הנפשי של הנאשם והוא סובל ממצב של פוסט-טראומה.

לצורך גזר הדין הוגשו כתבות בעניינו של הנאשם 7 בעניין הפיגוע שהתרחש במסעדה בתל-אביב והוגש דו"ח סיכום המחלה שלו משנת 2002 בעניין התקפי חרדה וקבלת טיפולים פסיכולוגיים במרפאה הפסיכיאטרית בבית החולים "איכילוב".

לנאשם 8 אין עבר פלילי. יש לציין, כי בהכרעת הדין נרשם כי הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה על-פי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, אולם מאחר שבעקבות הסחיטה לא שילם השמשוני את הסכום שנדרש, יש לתקן את סעיף ההרשעה באופן שהרשעתו של הנאשם תהיה על-פי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

עדי אופי שהעידו תיארו את הנאשם כאיש נעים שנוהג לתת בסתר, עוזר לאנשים ומסייע לחלשים. הנאשם הקים רשת של שישה סניפים בתחום האופטיקה ומעסיק 30 עובדים. כמו כן, הוא מטפל באביו, שנמצא במצב סיעודי, אמו קשישה והוא מטפל גם בשני ילדיו. אשתו נמצאת עתה בהיריון.

כמו כן, הוגשו מסמכים של מרכז חב"ד בעניין תרומותיו של הנאשם והיותו גומל חסדים, וחוות דעת של מכריו בעניין תרומתו לקהילה.

לחובת הנאשם 11 שתי הרשעות קודמות. אחת בגין עבירת גניבה והשנייה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. הנאשם נשוי ואב לשלושה, עובד בעסק של ניכיון צ'קים ומתן הלוואות וייעוץ בנושא משכנתאות. בנו בן העשר לוקה בהפרעות תקשורת והוא קשור לאביו, וכן יש לו שני ילדים נוספים.

לנאשם 12 הרשעות קודמות בגין עבירות של אימים, תקיפה, העלבת עובד ציבור, החזקת סכין, פריצה לבניין וגרימת חבלה חמורה. הנאשם, בן 39, נשוי ואב לחמישה ילדים, הגדול בהם בן 7.

לנאשם 13 אין הרשעות קודמות. הוא מנהל עסק של ניקוי חול מכלי רכב ועוסק בשיפוץ כלי רכב, הוא בן 45, יש לו ארבעה ילדים.

הוגש מסמך, על-פיו ביצע הנאשם עבודות ניקוי חול וצביעת צנרת דלק בתחנת גלילות של חברת קו צינור אילת-אשקלון ומסמכים ממעסיקים אחרים ששיבחו את איכות עבודתו.

מטבע הדברים מתרכז הדיון בעניין העונש בעניינו של הנאשם 1, שהוא הציר המרכזי שסביבו נסובו כל הפרשות שנדונו בכתב האישום. הנאשמים האחרים חברו לנאשם 1 כדי לסייע לו בביצוע עבירות הסחיטה ועבירות אחרות שעבר וניתן לתאר את הנאשמים כפועלים סביב הנאשם במעגלים שונים.

הנאשם 2, אבי לוויה, נמנה על המעגל הראשון הסובב את הנאשם, הוא נמצא במחיצתו כל יום שעות רבות, עושה דברו של הנאשם 1 ומשמש כידו הארוכה ויד ימינו.

הנאשם 3 נמצא במעגל מרוחק יותר, הוא חבר לנאשם 1 לביצוע עבירות ספציפיות כפי שפורט בכתב האישום, להבדיל מנאשם 2 שנמצא כל העת יחד עם נאשם 1.

הנאשם 7, אשר התמוטט בבכי מר על דוכן העדים עקב חשש שלא ניתן להסתירו מהנאשם 1, אינו יכול להסתתר בטענה שפעל תחת כורח או אילוץ. בפרשת סחיטתו של שמשוני, הנאשם 7 איננו נגרר. הוא יוזם, הפגישות בעניין מכירת הדירה מתקיימות בביתו, הוא מתנהג בצורה גסה וברוטלית כלפי שמשוני כשדורש ממנו לכסות את חובו לנאשם 1, כאילו מדובר בחוב שמשמשוני חייב לנאשם 7 עצמו. גם רישום הערת אזהרה על הדירה לטובת נאשם 7, שמשמש כ"איש קש" לנאשם 1 אינה מלמדת על היגררות גרידא, אלא על יוזמה עצמאית. הנאשם גם טורח לעניין מתווכים בנושא מכירת דירתו של השמשוני.

הנאשם 8 אינו אופטיקאי תמים כפי שניסה לצייר בבית המשפט, הוא מעורב בעסקיו של נאשם 1 ומשמש כשליחו לענייני כספים אצל חלפני כספים וכפי שעולה מעדותו של שמשוני, הפעולות הכספיות של הנאשם 1 נעשות באמצעות נאשם 8, שמשמש לו כבנק. לפיכך אין לראות את נוכחותו של נאשם 8 בפרשת הסחיטה השנייה של שמשוני בסכום של 600,000 ₪ כנוכחות מקרית, שהרי בניגוד לעבר שאז חנותו של הנאשם 8 הייתה בסמוך לביתו הקודם של נאשם 1,

הרי בפרשת השמשוני נאשם 8 הגיע במיוחד לביתו החדש של נאשם 1 שמרוחק מהחנות של נאשם 8. לפיכך הסכימה המבוצעת בחבורה אינה מלמדת על נוכחות מקרית של בני החבורה עם נאשם 1 אלא נוכחות מתוכננת שמטרתה להטיל אימה ופחד על שמשוני, כפי שאכן ארע בפועל כאשר הודיע לבני החבורה שבכוונתו לשלם את הסכום של 600,000 ₪ ורק לאחר מכן הגיע לבדו אל הנאשם 1 כדי למסור לו שיתרת החוב אינה עולה על 50,000 ₪.

הנאשמים 11 ו-12 הינם שותפים לגניבת רכבו היקר של ינון. כאשר הרכב נגנב מנמל התעופה ונמסר לנאשם 11, שיתף עצמו הנאשם 11 ברצון למעשי הגניבה ועובדה היא שהיה ברור לו שמדובר ברכב שלא ניתן להחזיקו, מתבטאת בכך שכעבור שעתים בלבד מקבלת הרכב מסר הנאשם 11 את הרכב לאחיו, נאשם 12. גם נאשם 12 כאשר קיבל את הרכב הפך עצמו שותף לגניבה ומאחר שמדובר ברכב שלא ניתן לגנוב אותו ללא שימוש במפתח הייחודי שלו, שהיה ברשותו של הנאשם 12 כאשר הרכב נלקח ממנו כעבור מספר ימים, הדבר מלמד על כך שהרכב לא נלקח אלא הרכב נמסר ע"י הנאשם 12, כאשר העובדות מלמדות כי הנאשמים 11 ו-12 ידעו שגניבת הרכב קשורה בפרשת החוב שינון חייב לנאשם 1 ולצורך זה נגנב הרכב.

גם חלקו של נאשם 13 בפרשה אינו קטן. נכון הדבר שלא הורשע בגניבה אלא רק בקבלת חלקי רכב גנובים, אולם כאשר הנאשם שתק בחקירה והגדיל לעשות ושתק בבית המשפט ולא היה מוכן להעיד ולמסור גרסה, הרי העובדה שרכב יקר מפורק לחלקים, החלקים נמסרים לנאשם 13 והנאשם מסתיר במגרש של בית העסק שלו את החלקים הגנובים באופן שלא ניתן יהיה לגלותם אלא רק אחרי מאמץ, הופכת את הנאשם לחלק בלתי נפרד מהפרשה ובלא עדותו, שיכלה הייתה לשפוך אור על נסיבות קבלת חלקי הרכב הגנובים לידי, ניתן ללמוד כי ידע היטב איזה רכב הוא מקבל ומה הסיבה שהרכב המפורק נמסר לו כדי להסתירו.

העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה ולשם כך עליו להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בתחום מתחם העונש יש לגזור עונש מתאים לנאשם גם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה תוך שבית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, לקולא, או הגנה על שלום הציבור, לחומרה.

בין שיקולי הענישה רשאי בית המשפט להתחשב בחשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור. כמו כן גם השיקול של הרתעת הרבים נמנה על שיקולי הענישה.

בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לקחת בחשבון נסיבות שהן התכונן שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי של כל נאשם בביצוע העבירה, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הנזק שנגרם בפועל מהביצוע, יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה לו על המעשה וכן ניצול לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם או של יחסיו עם

נפגע העבירה.

עוד על בית המשפט להתחשב בפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, בפגיעה של העונש במשפחת הנאשם וכן יש לקחת בחשבון נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לתיקן תוצאות העבירה ופיצוי על הנזק שנגרם בגינה. עוד מתחשבים בשיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק ונקבע כי כפירה באשמה וניהול משפט לא יזקפו לחובתו של הנאשם אולם כנגד זאת, הוא לא יהיה זכאי להקלה של נאשם המודה באשמתו ומקבל אחריות על מעשיו, זוכה לה. גם חלופה הזמן משמש חלק משיקולי הענישה.

גזר הדין ייכתב כך שהוא הולך מהקל אל הכבד ועל-פי חומרת העבירות וחלקם של הנאשמים.

נאשם 13:

העבירה הקלה ביותר מיוחסת לנאשם 13, שהורשע בקבלת רכב או חלקי רכב גנובים לפי סעיף 413' לחוק העונשין.

כפי שנכתב בהכרעת הדין וברישא לגזר הדין, אין לנתק את כל הנאשמים מעניינו של הנאשם 1. נכון הדבר שלנאשם 13 אין כל קשר ישיר לנאשם 1, אולם קבלת הרכב שנגנב מינון, פורק לחלקיו והחלקים נמסרו לנאשם 13, קשורה קשר בל ינתק מאירוע הדרישה מעדי המדינה לשלם את חובם לנאשם 1.

נכון הדבר שהנאשמים שהאשמו בסחית עדי המדינה זוכו מעבירות אלה, אולם גניבת הרכב של ינון, רכב ששווי 350,000 ₪, איננה גניבה גרידא של רכב, אלא נטילת רכב על מנת להפעיל לחץ על ינון לשלם את חובו לנאשם 1.

הנאשם 13 קיבל את חלקי הרכב הגנובים ביוזעין, ולמרבה הצער לא הסכים למסור גרסה ולהסביר את המניעים לקבלת חלקי הרכב. עובדה זו עומדת לחובתו ורצף האירועים מלמד על כך שבעקבות גניבת הרכב על-ידי הנאשמים 9 ו-10, מסירתו לנאשם 11, שמסרו לנאשם 12 ולאחר מכן הרכב המפורק מגיע לנאשם 13, יש קשר בל ינתק בין הנאשם 13 לבין האירועים שהתרחשו מקודם.

גם דבריו האחרונים של הנאשם לפני מתן גזר הדין, כי הוא חושש וחשש זה הניעו לקבל את הרכב, מחזקים את הקשר שבין קבלת החלקים הגנובים לבין מכלול האירועים הקשורים בדרישת התשלום מאת עדי המדינה, שאלמלא כן, ממה יש לו לחשוש?

העבירה של קבלת רכב או חלקי רכב גנובים גוררת בעקבותיה עונש מאסר בן 7 שנים.

נכון הדבר שלנאשם 13 אין הרשעות קודמות, אולם, כפי שנאמר מקודם, אין לראותו כעבריין רכוש "רגיל", אלא כמי שקשור למכלול הפרשה של דרישת הכספים מעדי המדינה.

הנאשם לא לקח בכל מהלך המשפט אחריות על מעשיו, והדברים האחרונים של בא כוחו כי הוא לוקח אחריות לקראת גזר הדין, אינם ראויים להילקח בחשבון, ועל כן לא היה מקום לבקש תסקיר של שירות המבחן למי שאינו נוטל אחריות על מעשיו.

לאור הקשר שבין קבלת החלקים הגנובים של הרכב והסתרתם לבין דרישת התשלום מאת נאשם 1, יש לקבוע בענייניו של נאשם 13 מתחם עונש שבין 6 ל-12 חודשי מאסר, בנסיבות העבירה שהנאשם לא טרח להסביר את מניעיו לגביה.

מצד שני, בהתחשב בעברו הנקי של הנאשם והיותו מעסיק עובדים התלויים בו, אני גוזר עליו עונש של 7 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, אני מטיל עליו 9 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

נאשמים 11-12:

כפי שנקבע לגבי נאשם 13, לא ניתן לנתק את הקשר שבין גניבת רכבו של ינון לדרישת התשלום מאת נאשם 1.

הנאשמים 9 ו-10, שהנאשם בגניבת הרכב, הגיעו להסדר טיעון וסעיף העבירה החמור של גניבת רכב הומר לשב"ר. לגביהם דרשה התביעה לקבוע מתחם ענישה שבין 6 ל-12 חודשי מאסר, בית המשפט גזר עליהם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, אולם בית המשפט העליון המיר את העונש שנגזר על הנאשם 9 ל-400 שעות של"צ. בהחלטתו קבע בית המשפט העליון כי בית המשפט המחוזי לא התייחס לנתונים שהיה ראוי לשקול אותם, וכן לא נתן את המשקל הראוי ללקיחת האחריות מצדו של הנאשם על מעשיו ועל החיסכון בזמן שיפוטי יקר. נאשם 10 לא ערער על גזר הדין.

הנאשמים 11-12 הורשעו בעבירה המקורית שיוחסה להם בכתב האישום של גניבת רכב, שעונשה 7 שנות מאסר. לא ניתן להשליך מהעונש שנגזר על נאשם שמגיע להסדר טיעון, סעיף העבירה לגביו מומר לסעיף אישום קל יותר והוא לוקח אחריות על מעשיו ומודה באשמתו, לגבי נאשם שמנהל את משפטו עד תום ואינו מקבל אחריות על מעשיו.

על-פי החוק, ניהול משפט אינו נסיבה לחומרה ואל לו לבית המשפט להחמיר עם נאשם העומד על זכותו לנהל משפט כדין. עם זאת, נאשם שמודה באשמתו ומקבל אחריות על מעשיו, זכאי להקלה בדינו. הקלה זו איננה מוקנית למי שמנהל את משפטו, לפיכך אין לראות כאילו בית המשפט מחמיר בעונשם של הנאשמים עקב ניהול המשפט, אלא גוזר את העונש הראוי בלא לתת את ההקלה שהייתה ניתנת אילו היו הנאשמים מודים באשמתם ומקבלים אחריות על מעשיהם.

כפי שנקבע לגבי נאשם 13, גניבת הרכב איננה עבירת רכוש גרידא, ובמקרה זה גניבת הרכב נועדה להפעיל לחץ על ינון ליצור קשר עם הנאשם 1 ולהחזיר את חובו. מסיבה זו נטלו הנאשמים 9-10 את מפתחות הרכב מדירתו של ינון, והוציאו את הרכב ממקום חנייתו בנתב"ג.

הנאשמים 9-10 העבירו את הרכב לנאשם 11, שהעבירו כעבור שעותיים בלבד לאחיו, נאשם 12. הנאשם היה מודע לכך שהרכב עשוי להיתפס על-ידי בעליו, ועל כן, כדי להסתירו, העביר את הרכב לאחיו, נאשם 12.

הנאשם 12 השתמש ברכב ימים ספורים ומסר את מפתחותיו לאדם אחר, במגמה להעלים את הרכב, ואכן הרכב פורק לאחר מכן וחלקיו נמסרו לנאשם 13.

כפי שהודגש, גניבת הרכב איננה עבירת רכוש סתמית במקרה זה, אלא קשורה בדרישת התשלום של נאשם 1 ונועדה להפעיל לחץ על ינון ליצור קשר עם הנאשם.

בנסיבות אלה, מתחם העונש הראוי לנאשמים 11-12 הוא בין 7 ל-24 חודשי מאסר. בנסיבות העבירה אני גוזר על כל עמוד 11

אחד מהנאשמים 11-12 עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, וכן אני מטיל על כל אחד מהם עונש מאסר על-תנאי לתקופה של שנה אחת, שלא יעברו תוך 3 שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

הפריצה לקפה "הגבעה"

אף שאין להקל ראש בעבירה זו, מטרת הפריצה הייתה להוציא מסמכים שימשו את הנאשם 1 כנגד עדי המדינה, שחייבים לו כספים, ועל כן אני קובע בגין עבירה זו שבפרט ה-12 מתחם עונש שבין 3 ל-12 חודשי מאסר, ואני גוזר על הנאשם 2, אבי לוי, עונש של 4 חודשי מאסר בפועל וכן 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש.

על הנאשם 3, מוטי גיגי, אני גוזר בגין העבירה של קבלת נכס שהושג בעוון עונש של חודשיים מאסר בפועל וכן 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש.

עבירות הסחיטה

העבירה של סחיטה איננה מתייחסת רק להיותה עבירה חמורה שעונשה 7 שנות מאסר אם הסחיטה לא הביאה לידי מעשה או 9 שנות מאסר אם כתוצאה מהסחיטה נעשה מעשה.

מדובר בעבירה שפוגעת בצורה אנושה בחייהם של אנשים שנקלעו למסכת של סחיטה ופוגעת גם בשלטון החוק.

מדובר בעבירה שהמתלוננים חוששים להגיש תלונה, במקרים רבים נחקרת העבירה גם בלא הגשת תלונה פורמאלית ואז חוששים העדים להעיד בבית המשפט כנגד הנאשמים, כפי שהוכח בתיק זה כאשר מרבית העדים חששו להעיד והסתירו פרטים מהותיים מהסחיטה שבוצעה כלפיהם.

גם אם מצליחים להתגבר על הקושי שבהגשת תלונה והבאת ראיות, החקירה מלווה בקשיים מרובים ואם בעקבותיה מצליחים לגבש כתב אישום, באים בתי המשפט וגוזרים עונשים, שלמרבה הצער אינם מקנים הגנה לנסחטים, מצד אחד, ואינם מרתיעים דיים את הסוחטים, מצד שני.

בספרו הידוע "הסנדק" מתאר המחבר מריו פוזו סצנה שבה נאנסת בתו של הקברן בונסורה. הקברן, שהגיע מסיציליה, אינו שועה להצעות לבוא חשבון עם האנסים על-ידי עשיית דין עצמית, סומך על מערכת המשפט שתבצע את מלאכתה.

בסופו של דבר, האנסים יוצאים פטורים מעונש, ובצר לו, פונה בונסורה לדון קורליאונה ומבקש צדק. בקשתו נענית על-ידי שליחת בריונים ששוברים את ידיהם ורגליהם של האנסים, ומאז חייב בונסורה חוב לכל חייו לדון קורליאונה.

סצנה זו מתארת בדיוק את המצב של פגיעה בשלטון החוק. אוי לחברה אם לא ניתן יהיה לסמוך כי הצדק יבוצע על-ידי הרשויות ויהיה צורך לפנות לעשיית דין עצמית.

חששם של הנסחטים להתלונן הוא פועל יוצא מהידיעה שגם אם החקירה תבשיל והסוחטים יועמדו לדין, בסופו של דבר לא ייגזר עונש שיהיה בו הרתעה לסוחטים או הגנה לנסחטים.

עבירת הסחיטה גורמת לפגיעה בתחושת הביטחון של אזרח החש חוסר אונים מול כוחות חזקים ממנו, ואם לא יהיה לו אמון ברשויות החוק שיתנו לו הגנה, הרי חוסר האונים יתגבר וימצא כי הפגיעה בסדר החברתי ובשלטון החוק, שמראה כאילו מעניקים לסוחטים מעמד שמעל החוק, היא אנושה.

תפקידו של בית המשפט וחובתו הינם לשלוח מסר תקיף וחד-משמעי כי דינם של הסוחטים למיניהם למאסר ארוך וממושך על מנת לנקוט ביד קשה ולהילחם בנגע הסחיטה, ואולי בכך ניתן יהיה להרתיע מפני ביצוע עבירות סחיטה, ומצד שני ישמש עונש חמור, מסר לנסחטים, כי אל להם להימנע מלהעיד ולהתלונן שכן כתוצאה מעדותם ישלח הסוחט למאסר ויורחק מהחברה לתקופה ממושכת.

מסיבה זו העיקרון של הרתעה, מצד אחד, והגנה על הציבור, מצד שני, גובר על כל שיקול של התחשבות בנסיבות אישיות כאלה או אחרות של הנאשמים.

תפקיד בית המשפט הוא להפוך את עבירת הסחיטה לבלתי כדאית ובלתי משתלמת, ודבר זה יוכל לעשות אך ורק באמצעות ענישה מכאיבה וקשה.

ענישה קלה מדי משדרת מסר הפוך ומערערת את אמון הציבור במערכת המשפט. רק עונשים מהדהדים יצליחו להחזיר את אמון הציבור במערכת המשפטית וימריצו נפגעי עבירות סחיטה להגיש תלונות.

פרשת השמשוני

העובדות תוארו ברישא של גזר הדין. מדובר בדרישה מאדריכל להחזיר חוב תוך מתן אולטימטום שאם החוב לא יוחזר תוך שבועיים, דירתו ששוויה כ-4.5 מיליון ₪ תועבר לידי נאשם 1 על-פי שווי של 3.6 מיליון ₪.

במסגרת סחיטתו של השמשוני, תוכננה פגישה בביתו של נאשם 7, השמשוני זומן להגיע לשם ובמקום המתינה חבורה שהטילה עליו אימה. הנאשם 7 נטל חלק פעיל בעבירת הסחיטה, הוא דאג לרישום הערת אזהרה פיקטיבית על הדירה על שמו, בשמשו "איש קש" עבור הנאשם 1 על מנת שלא יודע כי נאשם 1 הוא, למעשה, הזוכה בדירה, מעדותו של השמשוני עולה כי הנאשם 7 התייחס אליו בגסות רוח תוך השמעת צעקות רמות והדבר אינו מתיישב כלל וכלל עם תיאור המצב של אדם השרוי בטרומה ובלחץ נפשי.

הנאשם 7 שימש כידו הארוכה של נאשם 1 ולא ניכר כי פעל מתוך כורח.

כתוצאה מהסחיטה נאלץ שמשוני למכור את הדירה והצליח להשיג קונה ששילם מחיר גבוה משווי הדירה שנאשם 1 דרש שיעביר אליו תמורת 3.6 מיליון ₪.

שמשוני נסחט פעמיים - פעם אחת בקשר למכירת הדירה, שאז חלקו של נאשם 7 היה דומיננטי, ופעם שנייה כאשר זומן

לביתו של נאשם 1 וחבורת אנשים ובהם הנאשמים 1 ו-8 ירדו ודרשו תשלום של ₪ 600,000 בנוסף לחוב הרגיל.

הנאשם 8 הורשע בעבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, אולם, כאמור, מאחר שמשונו לא שילם, בסופו של דבר, את הסכום הנדרש של ₪ 600,000, יש לתקן את הרשעת הנאשם לעבירה על-פי סעיף 428 רישא לחוק העונשין. גם כך חלקו של הנאשם 8, אף שלא היה דומיננטי בחלק זה של הסחיטה, להבדיל מנאשם 7 בעניין החלק הראשון של הסחיטה, הרי הנאשם 8 הכניס עצמו במודע לאווירה של הסחיטה שהתנהלה במקום, כאשר הימצאותו במקום אינה אקראית, כפי שפורט, הוא הגיע במיוחד לביתו של הנאשם 1 כאשר משונו יודע שנאשם 8 משמש כאיש הכספים והבנקאי של הנאשם 1.

לאור העקרונות שקבעתי המתייחסים לעבירת הסחיטה, העיקרון של חובת הרתעת הסוחטים והגנה על הנסחטים גובר על ההתחשבות בנתוניהם האישיים ובמצבם המשפחתי או הנפשי של הנאשמים.

בפני בית המשפט הוצגו פסקי דין המתייחסים לרמת הענישה הנוהגת בעבירות סחיטה. רמת ענישה איננה גזירה משמיים, היא לא נכתבה על לוחות הברית והיא נתונה לשינויים. כפי שבית המשפט העליון מצא לנכון להעלות את רמת הענישה בעבירות שוחד מ-18 חודשי מאסר, שהייתה רמת הענישה הנהוגה, ל-4 שנות מאסר בפועל בפרשת בניזרי, וכפי שמותבים שונים של בית המשפט המחוזי בתל-אביב העלו את רמת הענישה בעבירות שווד קשישים או עבירות של שוד פלאפונים מעוברות אורח ברחובות תל-אביב, מעונש מקובל של 18 חודשים לעונש של 4 שנים, שאושר בהדרגה גם על-ידי בית המשפט העליון, כך יש מקום להעלאת רף הענישה בעבירות סחיטה.

כאמור, אין זו גזירה משמיים להיצמד לרמת ענישה נמוכה שהייתה נהוגה, וכאשר מדובר בעבירות סחיטה ובית המשפט נוכח לדעת את גודל האימה שהנסחטים שרויים בה כאשר הם נמנעים מלהעיד ומתחמקים ממתן תשובות לשאלות שעלולות להפליל את הנאשמים, הרי יש מקום לגזור עונש שמרתיע את הסוחטים, מצד אחד, ומעניק הגנה לנסחטים, מצד שני.

בנסיבות אלה, מתחם העונש הראוי לנאשם 8 בגין עבירת הסחיטה הוא בין 18 חודשי מאסר ל-3 שנות מאסר ומתחם הענישה הראוי לנאשם 7 הוא בין 18 חודשי מאסר ל-4 שנות מאסר.

אני גוזר על הנאשם 8, יניר סודאי, בגין עבירת הסחיטה שיוחסה לו בפרט הרביעי בפרשת השמשוני, עונש של 2 שנות מאסר בפועל, וכן מטיל עליו שנה מאסר על-תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים עבירת סחיטה או עבירת איומים על אדם אחר.

אני גוזר על הנאשם 7, דני וולפרט, בגין עבירת הסחיטה שיוחסה לו בפרט הרביעי בפרשת השמשוני עונש של 3 שנות מאסר בפועל, וכן מטיל עליו שנה מאסר על-תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים עבירת סחיטה או עבירת איומים על אדם אחר.

פרשת סחיטת רכבי ששי חשמל

גם כאן אין מדובר בכוונה לסחוט מהפועלים את כלי הרכב שמשמשים לעבודתם, כאשר מדובר בכלי רכב משומשים ששווים נמוך, אלא כוונת הסחיטה הייתה להטיל אימה על הפועלים באופן שיעבירו את המסר לששי על מנת שיחזרו מחו"ל ויסדיר את ענייניו עם הנאשם 1.

בסופו של דבר הסחיטה לא יצאה לפועל, אולם אין בכך כדי להמעיט מחומרת הכוונה של הסוחטים. הנאשם 2 היה שותף לעבירה זו ולקשירת הקשר. מתחם הענישה לגביו נע בין שנה לשנתיים מאסר.

אני גוזר על הנאשם 2, אבי לוי, עונש של שנה מאסר בפועל ושנה מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים עבירת סחיטה.

הנאשם 3, מוטי גיגי, גילה אקטיביות של ממש בפרשה, הוא אשר התקשר לפועלים והורה להביא את כלי הרכב לביתו. המתחם לגביו הינו בין שנה לשלוש שנות מאסר.

אני גוזר על הנאשם 3, מוטי גיגי, בגין העבירה שבפרט ה-11, עונש של 18 חודשי מאסר בפועל ושנה מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים עבירת סחיטה.

פרשת סחיטת כחלון

בפרשה זו רמת הסחיטה עולה מדרגה. נאשם 3 מופיע בצהרי יום ו' בביתו של כחלון ללא כל התראה מוקדמת, מציג את עצמו ומדגיש את היותו חברו של נאשם 1 ופותח במסכת הסחיטה שבאה בעקבות שליחת מכתב לגיטימי, כביכול, של עורך דין הדורש החזר חוב שלמשפחת כחלון אין כל קשר אליו.

כאן מדובר כבר בסחיטה "יקלאסית", של דרישה בלתי-לגיטימית מאנשים ישרי דרך לשלם כספים שאינם חייבים בתשלום. בני משפחת כחלון ניהלו במשך שש שנים הליך משפטי נגד אחיהם, רפי, וזכו בהליך זה. לפתע, ללא כל התראה מוקדמת, נוחתת עליהם דרישה לתשלום חוב של מיליון ₪ שהאח, רפי, חייב לנאשם 1, ולבני המשפחה האחרים אין כל קשר לחוב זה.

לנאשם 3 ברור שהוא פועל בשליחותו של נאשם 1 ולא בשמו של האח, רפי.

משנה חומרה בהתנהלותו של הנאשם יש לראות בכך שגם אם זוכה מהעבירה של השלכת רימוני הרס לבית המשפחה, הרי בשיחתו עם אבנר כחלון הוא כבר יודע שנזרק רימון רסס לחצר ביתה של האחות, ולמרות זאת הוא מתעלם מאמירתו של אבנר בדבר זריקת הרימון וממשיך ללחוץ על אבנר להיפגש עם האח, רפי. לאחר מכן מושלך הרימון השני לחצר הבית.

כאן כבר מדובר בעבירת סחיטה שחומרתה גלויה על פניה.

נקל לשער את האימה והפחד שאחזו באחות, מרסל, כאשר רימון אחד נזרק לחצר הבית וזורע הרס בסביבה, דבר שמאלץ אותה להתקין מצלמות אבטחה ואז באישון לילה נזרק הרימון השני, כאשר היא מזהה מיד, על-פי הרעש, שמדובר ברימון רסס.

עונשו של הנאשם 3 יהיה בגין עבירת הסחיטה בלבד, ובמנותק מעבירת השימוש ברימונים, אולם גם כך נסיבות הסחיטה מצד הנאשם 3 מצביעות על חומרה יתרה. מתחם העונש בגין עבירה זו ביחס לנאשם 3 הינו בין 3 ל-5 שנות מאסר.

אני גוזר על הנאשם, 3, מוטי גיגי, בגין הפרט השביעי, עונש של 4 שנות מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו - מיום 17.03.14 עד 23.09.14. כמו כן, אני גוזר עליו 18 חודשי מאסר על-תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים עבירת סחיטה או עבירת איומים.

החזקת נשק - נאשם 3

מאחר שבביתו של נאשם 3 נמצאו חזיזים בלבד ולא נשק במובן המקובל של המילה, אני גוזר עליו בגין הפרט השמיני, עונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

פרשת סחיטת משפחת לוי

פרשת הסחיטה כאן היא בדרגת החומרה העליונה.

אלי לוי ערב לאחיו בגין חוב בסך 300,000 ₪ שהאח חייב לנאשם 1. האח לא שילם את החוב ואלי לוי פרע את ערבותו. לאחר מכן מתחיל נאשם 1 במסכת סחיטה, כאשר הוא דורש מאלי לוי לשלם חוב נוסף של אחיו, אולם אלי מסרב בנימוק שערב אך ורק לחוב של 300,000 ₪. בתגובה לסירוב זה, הושלך רימון רסס לכיוון ביתו של אלי לוי, הרימון נופל בחצר הצמודה לבית, בביתה של רשמת של בית משפט, ולאירוע זה של השלכת הרימון שותף הנאשם 2, אשר עד המדינה מצביע בפניו על ביתו של אלי לוי, והנאשם ממתין לאגבריה, שמגיע למקום על אופנוע, ומצביע בפניו על הבית. למחרת אגבריה משליך את הרימון.

הנאשם 2 אינו שותף להמשך הפרשה של ביצוע ירי על מכוניתו של אלי לוי.

רמת החומרה של העבירה מצד הנאשם 2 גבוהה, הוא אינו שותף רק לסחיטה, שהיא עבירה חמורה העומדת בפני עצמה, אלא גם לעבירה של היזק בחומר נפיץ בגין זריקת הרימון לביתו של אלי לוי. מתחם העונש הראוי לנאשם 2 בפרשה זו נע בין 5 ל-8 שנות מאסר.

אני גוזר על הנאשם 2, אבי לוי, בגין הפרט התשיעי, עונש של 6 שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו, 17.03.14, וכן אני מטיל עליו 18 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים עבירת סחיטה או עבירה של שימוש בחומר נפיץ.

בעניינו של הנאשם 1, מאחר והוא הורשע בין היתר גם בעבירות בניגוד חוק איסור הלבנת הון, יש מקום לדון בחילוט

כספים ורכוש שנתפסו אצל הנאשם.

מאחר ויש טוענים לזכות, הטוענים כי הרכוש שנתפס שייך להם ולא לנאשם 1, קיים צורך בדיון בנושא הבעלות על הכספים והרכוש, בטרם תינתן החלטת החילוט.

כרגיל, הוראת חילוט ניתנת בד בבד עם מתן גזר הדין. במקרה זה עקב פרישתי לא ניתן היה לקיים דיון בעניינם של הטוענים לזכות ועל כן, כדי לא לעכב את מתן גזר הדין, הוריתי כי הדיון בנושא החילוט וזכויותיהם של הטוענים לזכות יתקיים בפני כב' השופט בני שגיא, בהליך אזרחי, והוראת החילוט תינתן על-ידו.

על מנת להקל על הליך זה ומאחר שכל העובדות נדונו במסגרת ההליך הנוכחי, לבקשת הצדדים, וכדי לא להכביד על הליך החילוט, אני קובע כבר עתה כי הסכום שניתן לחלט בתיק זה הינו סכום של 15 מיליון ₪ שהוא הסכום הבסיסי שבו עשה הנאשם 1 את פעולותיו, ואין מקום לקבל את טענת התביעה כי כל הלוואה שנתן הנאשם מתוך הסכום הנ"ל מצטרפת לסכום באופן שהסכום מגיע ל-46 מיליון ₪ על-פי גרסה אחת של התביעה, או סכום של 31 מיליון ₪, או סכום של 25 מיליון ₪ לפי גרסאות אחרות. הסכום הבסיסי שממנו נגזר סכום הלבנת ההון הינו 15 מיליון ₪.

חלק נכבד מעבירות הלבנת ההון אינו עשיית עסקה ברכוש אסור, שכן לא הוכח שהכספים שהביא הנאשם לארץ שלא כדין ולא הצהיר עליהם נוצרו כתוצאה מביצוע עבירות, ועל כן העבירות מתייחסות בעיקרן לאי-דיווח ולא לעשיית עסקה ברכוש אסור. חלק מהעבירות שהנאשם 1 הורשע בהן מתייחסות לעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק, שאז יש מקום להורות על חילוט מלוא הסכום, אולם החלק הארי של העבירות מתייחסות לחילוט על פי סעיף 3(ב) לחוק, שאז בית המשפט רשאי להורות על חילוט חלקי.

החילוט איננו עונש אלא עומד בפני עצמו. יחד עם זאת מטרתו אינה להרוס כלכלית את הנאשם אלא להביא לידי תיקון המצב של הוצאת כספים שנעברה בהם עבירה, מידי העברין.

בהתחשב בעובדה שלצד עונש המאסר שיוטל על הנאשם 1, יוטל עליו גם עונש של קנס, אני מורה כי מתוך הסכום של 15 מיליון ₪ שהוא בר חילוט, ניתן יהיה לחלט סכום של 2.5 מיליון ₪ בלבד.

לאור זאת הדיון בפני כב' השופט שגיא לא יהיה עוד בשאלה איזה סכום לחלט אלא יתרכז אך ורק בשאלה של טענת הטוענים לזכות, לזכות על הכספים ו/או הרכוש, וככל שיוחלט כי שווי הכספים או רכוש שנתפסו מידי הנאשם עולה על 2.5 מיליון ₪ ואינו שייך לטוענים לזכות אלא לנאשם, ניתן יהיה להורות על חילוט של 2.5 מיליון ₪, מתוך הכספים והרכוש שנתפסו.

עניינו של הנאשם 1 הוא החמור ביותר מקרב הנאשמים. הוא הסיבה והמסובב, כל יתר הנאשמים כרוכים אחריו ופועלים בשמו. בהתייחס למוניטין שרכש לא פלא שהנסחטים חששו להתלונן ולאחר מכן להעיד.

הנאשם הורשע בביצוע עבירות בניגוד לפקודת מס הכנסה ועבירות בניגוד לחוק איסור הלבנת הון כפי שפורט בהכרעת הדין ותומצת בגזר הדין.

מתחם העונש בגין עבירות הלבנת ההון ועבירות מס ההכנסה נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר.

אני גוזר על הנאשם 1, בגין הפרט הראשון, בגין הפרט השלישי ובגין הפרט ה-15 עונש מאסר כולל של 3 שנים, וכן מטיל עליו קנס כולל בסך 1.5 מיליון ₪ שמתייחס הן לעבירות הלבנת ההון, הן לעבירות מס ההכנסה והן לעבירות הסחיטה.

הקנס ישולם עד יום 01.07.16, שאם לא כן ייאסר הנאשם ל-18 חודשי מאסר תמורתו.

בגין הפרט השישי של תקיפת עד המדינה, אני גוזר על הנאשם 1 עונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

בגין הפרט ה-12 של פריצה לקפה "הגבעה", אני גוזר על הנאשם 1 עונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

בגין הפרט ה-11 של סחיטת רכבי ששי חשמל, מתחם העונש הראוי הוא 18 חודשי מאסר עד שלוש שנים. אני גוזר על הנאשם 1 עונש של שנתיים מאסר בפועל.

בגין העבירה שבפרט הרביעי של סחיטת השמשוני, מתחם העונש נע בין 3 ל-5 שנות מאסר. לאור נסיבות הסחיטה, כאשר מדובר בשני אירועים שונים, אני גוזר על הנאשם 1 עונש של 5 שנות מאסר בפועל.

בגין הפרט השביעי של סחיטת כחלון, בגין הסחיטה בלבד, מתחם העונש הראוי הוא 3 עד 5 שנים. שנים. אני גוזר על הנאשם 1 עונש של 5 שנות מאסר.

בגין זריקת שני הרימונים לבית משפחת האחות, מתחם העונש הוא 8 עד 12 שנים. אני גוזר על הנאשם 1 עונש של 10 שנות מאסר. העונשים בגין פרט זה חופפים.

בגין הפרט התשיעי, בקשר לסחיטת אלי לוי, בגין עבירת הסחיטה בלבד, מתחם העונש הוא 3 עד 5 שנים. אני גוזר על הנאשם 1 עונש של 5 שנות מאסר.

בפרשה זו אין מדובר רק בסחיטה, אלא נעשה שימוש בנשק חם למימוש הסחיטה: ראשית, מורה הנאשם 1 להשליך רימון רסס לביתו של אלי לוי, וכאשר הדבר אינו מביא לביצוע התשלום, הוא מורה לבצע ירי על אלי לוי.

לאור העונש של 8 שנות מאסר בפועל שנגזר על עבדאללה אגבריה בבית המשפט המחוזי בתל-אביב בתיק 45191-09-14 בגין זריקת הרימון וביצוע הירי, כאשר אגבריה פועל בשליחותו של נאשם 1, מתחם העונש הוא 9 עד 15 שנים. אני גוזר על הנאשם 1 בגין השלכת הרימון וביצוע הירי עונש של 12 שנות מאסר.

העונשים בגין הסחיטה, השלכת הרימון וביצוע הירי חופפים.

עמוד 18

ביום 05.05.10 הורשע הנאשם 1 בעבירת איומים ונידון למאסר על-תנאי. עונש זה הוא בר-הפעלה ואני מורה, לפיכך, להפעיל את עונש המאסר ע"ת בן ששת החודשים שנגזר על הנאשם 1 בתיק 6897/08 בבית משפט השלום בתל-אביב.

סיכומי של דבר:

הנאשם 13, בסאם אבו חרב, ירצה עונש מאסר בפועל של 7 חודשים בגין הפרט ה-13.

הנאשם 11, רפי חזן, **והנאשם 12**, חיים חזן, ירצו כל אחד עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים.

הנאשם 8, יניר סודאי, ירצה בגין פרט האישום ה-7 עונש של 2 שנות מאסר בפועל.

הנאשם 7, דני וולפרט, ירצה בגין פרט האישום ה-7 עונש מאסר בפועל של 3 שנים.

הנאשם 3, מוטי גיגי: העונשים בגין הפרטים 8, 11 ו-12, חופפים.

שישה חודשים מהעונש הכולל בגין פרטים אלה יצטברו לעונש המאסר בגין הפרט ה-7, ולפיכך, על הנאשם 3 לרצות עונש מאסר בפועל לתקופה של 4 וחצי שנים בניכוי תקופת מעצרו מיום 17.03.14 עד 23.09.14.

הנאשם 2, אבי לוי: העונשים בגין הפרט 11 ו-12 חופפים.

שישה חודשים מהעונש הנ"ל יצטברו לעונש בגין הפרט ה-9, ולפיכך, על הנאשם 2 לרצות עונש מאסר כולל למשך 6 וחצי שנים החל מיום מעצרו, 17.03.14.

הנאשם 1, איתן חייא: כאמור, כאשר תינתן הוראת חילוט לאחר שמיעת העדים הטוענים לזכות ברכוש, יחולט סכום של 2.5 מיליון ₪.

על הנאשם מוטל עונש של קנס כולל בסך 1.5 מיליון ₪ שישולם עד יום 01.07.16 או 18 חודשי מאסר תמורתו.

העונשים בגין הפרטים 1, 3, 6, 11, 12 ו-15 חופפים ועונש המאסר על תנאי שהופעל, יופעל אף הוא בחופף אליהם. עונשים אלה יהיו חופפים גם לעונש המאסר בגין הפרט ה-4, אולם יצטברו לעונש המאסר בגין הפרט ה-7. העונש בגין הפרט ה-9 יצטבר אף הוא לעונשים אלה.

לאור תקופת המאסר הכוללת שעל הנאשם 1 לשאת כתוצאה מהצטרפות כל העונשים, אני מורה כי חלק מהעונשים שהוריתי על צבירתם ירוצה בחופף ביניהם, באופן שסך הכל יוטל על הנאשם 1 עונש מאסר בפועל לתקופה של 20 (עשרים) שנה החל מיום מעצרו, 17.03.14.

זכות ערעור תוך 45 יום

ניתן והודע היום, ט"ז אדר א' תשע"ו, 25 פברואר 2016, במעמד הצדדים והנאשמים.

צבי גורפינקל, שופט בכיר